

Nicolae Tudor

E-o vreme să ții lumina aprinsă în miezul zilei.

Peste casa vecinului zace încremenită o bucată spălăcită de albastru. Cer viață: "Să treacă o pasăre exact prin centru..." Și-apare una pe-o sârmă de telegraf și se-agită, se-agită, căutându-mă. Apoi taie în două spațiul acela decolorat. Brusc, mă cuprinde frica de puterea gândurilor. Și ies la poartă. Nici țipenie de om.

Denisa mea s-a întors ieri la casa ei, peste mări și țări. Cine știe ce hal de hal o mai fi și pe-acolo! "E o durere în suflet să văd cum trăiești – mi-a zis. Eu îmi făceam griji pentru copiii abandonati, pentru cei din Africa, dar... sunteți cu toții abandonati. Nu pot să cred că există așa ceva! Și mă simt vinovată că eu am. Văzând casele, gropile, oamenii aceștia, îmi vine să iau tot ce am și să ofer celor care n-au nimic. Uite, geamurile, pământul suferă. Parcă strigă: "Ajutați-mă!" Suferința umanității mă doare și vreau s-o vindec... În România nu e iubire..."

Parcă se vede cineva. E căruțașul de al cărui cal m-am îndrăgostit. Îi dau zahăr din mână și acesta-și mângâie capul de mine. Nghihăie. Am întrebat:

- Are și calul un țarc unde să fie liber și să alerge?!

- Nu! Că n-am loc. Îl ții tot timpul legat di-un par. Aci îi traiu, aci îi raiu!

- Măcar poate dormi culcat?

- Doarmi-n picioari, c-așa dorm caii! Dacă să așază, să murdărește și... trebuie să-l spăl, să-l țesăl... Ce, io am timp di iel? Să stea acolu-n... ceru' mă-sii!!

Uite-așa a fost și cu omul.

Când va ajunge-n cocină și va primi fânul, calul va uita de loviturile primite-n pantă. Aerul nopții-i va zbici locul unde biciul își va lăsa mâine, iarăși, urmele dureroase...

Privesc amărât o halbă de bere, observ prin sticla ei T-ul albastru și-mi pare că e un chip ce mă privește insistent. De la un timp formele mi se par umanoide.

La despărțire, Denisa mi-a cuprins tâmplele. Pălmuțele ei au rămas cum le știam. Mici. Niște curenți au început să mă răscolească, mă făceau să mă simt ușor de tot, mai aveam un pic și zburam. Dar cerul era prea trist să mă poată primi.

- Bre, ia fă-te-ncoa! – mă aduce la realitate un client. Di ce dischizi așa di târziu, că io am nevoie la prima orî! Puni afiș:" Dimineața-nchis, doarme Neculai!"

-Ți-agăț o sticlută di gard, întinzi

mâna și-o iei...

-Ăhă... că bini zici! Ia să fac proba! Poati uiți s-o pui!

Amestecă iute zahărul cu degetul și dă cafeaua peste cap. Îmi lasă două palăști uriașe de floarea soarelui cu semințe mari și crude, bune să pierzi ceva vreme.

Trăiesc într-o lume rămasă în urmă, sub un cer fără orizont. O lume abandonată în mahalaua civilizației unde se termină asfaltarea, canalizarea, gazele, telefoanele, totul.

Vine la mine o ființă de-acolo și află că n-o bucură un cuvânt frumos. Nici nu-l înțelege. Doar cuvintele simple ale unui cântec o pun pe gânduri: "Măi, omule, de ce plângi / și n-ai la cine să strigi?" O întrebare simplă mare cât tot universul îi sfășie inima în zdrențe. Și devine zdreanță cu totul: cuvinte, fapte, amintiri. Ea, care, de-a lungul timpului, a fost vânată cu arcanul să-și dea viața pentru țară. Ea, care plătește bani grei să fie educată, apărută, îngrijită. Devine zdreanță și nu-i pasă. Așa cum nimănui nu-i pasă când e disperată, înfometată sau moare.

Dacă așezi o floare cățăratore lângă un stâlp, ea-l va-mbrățișa. Nu se va lăsa până nu-și va arăta frumusețea. Ultimului om îi e drag să fie și el... om. Este întrebat adeseori: "Ai fost acolo?" Acolo, unde? Într-o expoziție? Într-o sală de spectacol? Chiar este nevoie de el?! Între omul simplu și civilizație sunt bariere greu de trecut. Ape repezi.

- Repidi, un pahar! Ti-am strigat di la colț, da' nu m-ai auzit! – îmi cere Nae, un om pe care-l desenez cu literă simplă. E totuna de alb pe pantaloni.

- Digeaba-ți bați gura, nu te mai audi nimini în ziua di azi! O vrei înăuntru sau afarî?

- Înăuntru sau afarî! Sînt turbăcit rău, mă uit pă stradî să văz cini treci. August a fost di 30?

- De trei. Și una.

- Când mi să duc gândurile și nu mai pot să mă concentrez, înjur. Așa-s io învățat, să-njur, dar n-o fac cu dujmăniie... (Aprinde bricheta. Flacăra a țâșnit și l-a pârlit la mustăți). Aa... di-astia faci?! Otrava asta nu-mi faci rău nicăiera, dicât aci, la inimî. M-am văitat asearî, dar n-am mai spus la femee. Tata, auzi ce iera-n capu lui, să mă bagi la pompieri! "Mă, da' io vreau să mă fac șofer!" (Îl ceartă pe noul venit): Ai intrat cu iarba-năuntru?

- Dar... iarba miroasi frumos!

- Și bea și tu la 50 di grami! Tu știi ca la țară, iei țâța-n gurî și "mțu-mțu-mțuu..." Ai auzit?! La Vadu Pașii s-a spart bodega. Țărrr, poliția. Verificare. Mă', dar nimic lipsî?! Să uitî-ncolu, să uitî-ncoaci... Nu să poati! Vânătoarea-i șoptește patronului: "Caietu'! Lipsește caietu'!"

Dar Omul cu iarba nu se-amuză:

- Nevasta mă treci și ea p-un caiet: "Să videm, undi-s banii?!" Să vezi ce geografie, istorie și matematicî-mi dă! Io muncesc și ea...-i obosit. Faci ca jidanu', io dau și iel faci... "hâc!"

Nae lipește arătătoarele mâinilor îngălbenite de tutun și-i zice:

- Dacă sînteți "așa", mergi casa; dacă nu- nu!

- Palmî nu i-am dat, că n-am avut în cin' să dau. Îi dau cu... liniștiri di om!

- Te cred, n-ai inim-aia...

- Eti... M-ai gădilat acuma! Trăite-ar Dumnezeu!

- Lasî di luni încolu... Nu mă puni să mint, c-am făcut cruce!

- Asearî am fost îmbrăcat ca lumia: pantofi cu scârț, cravatî...

M-am berbelit...

- Ăoloo... nu poci să te sufăr, ti-ai îmbrăcat di moarti!

- Șapca asta o păstrez di bunî, pentru când mă duc și io la un mort, undiva. Nu vreau să să tocească, mă vede lumea și... ce zici? " Uiti-l p-ăsta!" Vii seara rupt di munci, tu mai te speli pă chicioari?! (Trânțește jos, cât poate de tare, șapca cea bună). Să fiu al draculi dacă mai mă spăl! Șefu, mai dă-mi una di frumuseți! Dintr-o sticloanți nedizvirginatî să fie. Mai... stai?!

- Mai stau, poate vini melodia mea: "salcămuș cu frunza rarî"... Om la anii miei! Nu mai sînt nimic! Tineretu-ăsta n-o să aibî și iel pensiie. O s-o ducî precum părinții noștrii. N-au un scai. Și vini iar vâjgălău! O să m-apuc să prind vrăbii. Îmi trebuie sâmânți di dughii di la șirf și-un lighian rezemat pă un bețiș. Las afarî o dârî să vinî ieli, țop-țop, înăuntru. Cari cum picî! La mini vin vrăbiili singuri! Le cheamî vrăbioiu' la haleali și p-alialalti: "Haidiți aici!"

Poc, ligheanu', pun un țol pesti iel, ridic oleacî. Și-o prind di cap când scoati ciocu'. Ăoloo... te zgârâie pă mânî! O disfaci, doar îi scoți mașili și le-arunci. Știi ce mați are?! Zici că-s firi di paie. Un...golomuz! Vezi că scrii-n dicționar! «Cocoloș», nu mai căuta! Pieptu-i baza. Iesi trufanda! Am mâncat de-aleaaa! Uh! Știi cum le făceam?! Pă plitî. Seara, cu lanterna, le videai pân pomi! Prindiam non-stop! "Piu!" – făcea, și ... cădea! Când i-ai dat, acoalea rămani. Dădiam după eli cu mătura di nuieli. Esti-o plăceri să le prinzi...

- Prindim... disearî?!

- Depindi di... dipandî!

Fotografie de Peter Kayafas © – Vlădeni, 2003